

Jakobe var nu toogtyve Aar og stadig uforlovet. Det havde dog i den mellemliggende Tid ingenlunde manglet hende paa endog ganske smigrende Tilbud. Hun havde med Aarene vokset sig næsten smuk trods sin Sygelighed. Der var dem — særligt blandt de lidt ældre Herrer — der endog foretrak hendes sære og blege Ydre for Nannys straalende men noget almindelige Skønhed. I hendes smalle Ansigt — der virkelig, som Per hin Dag straks havde set, flygtigt mindede om en Papegøjes — sad der et Par store Øjne, i hvilke det hvide havde et stærkt blaaligt Skær, der til Tider kunde blive næsten sort. Næsen var for stor, og Munden for lille. Men der hvilede over hendes hele Skikkelse den særegne Bedaarelse, som sjælelige Lidelser og Savn kan lægge om et sart Kvindelegeme.

Fru Salomon sagde altid om hende, at hun var sin Faders udtrykte Billede.

At hun ikke havde fæstet sig til nogen Mand, skyldtes en stedse paany overvejet Beslutning hos hende. Med nogen Jøde vilde hun ikke gifte sig. Hun vilde ikke, at hendes Børn skulde komme til at gennemgaa, hvad hun selv havde maattet lide. Hun betragtede det næsten som en Pligt for alle Israeliter ikke længer at gifte sig indbyrdes for at undgaa en fortsat Bevarelse af Raceejendommelighederne. Hun saa' heri den eneste Udvej til en